

เพราะเร...

คู่กัน

2
#ลับ

JittiRain เขียน
kanapy ภาพ

เพราะเรา... คู่กัน 2

JittiRain เยียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2068-5

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ตอนที่ 19

เราสองกับห้องแห่งความลับ

"ปากอย่างนี้อากโดนตีไซ้มี้มึง"

"เฮ้ย! ใจเย็น ค่อยๆ ค่อยๆ"

"พี่ก็ดูปากน้องคนะพิดิ"

"มิล กูขอ มีงออกไปก่อนเถอะ"

สิ่งที่ผมรู้สึกคือรอบตัวค่อนข้างวุ่นวายจนทำให้รู้สึกเวียนหัว เสียงเอะอะโวยวายรอบข้างดังก้องอยู่ในหู ก่อนจะเงียบลงอย่างรวดเร็วเมื่อมีใครคนหนึ่งเข้ามาเคลียร์สถานการณ์ให้ แม้จะเห็นไม่ชัดนักแต่ผมก็เดาออกว่าไอ้สารวัตรคงเกือบโดนตีในรุ่นพี่สถาปัตยกรรมสอยก้านคอเข้าให้ ยังดีที่มีคนแยกกัน ไม่งั้นสลบก่อนถูกอีกแน่

ความเย็นจากผ้าขนหนูสีขาวแผ่ซ่านไปทั่วซีกแก้มทั้งสองข้าง ผมเหมือนตกอยู่ในสภาวะมีนงง เปลือกตาที่พร้อมจะปิดอยู่รอมร่อยังคงฝืนเอาไว้จ้องมองคนตรงหน้าไม่กะพริบ มือทั้งสองข้างเกร็งไปหมด สองขาเองก็เหมือนจะขยับเขยื้อนไม่ได้

เกิดมาเพิ่งเคยรู้สึกแบบนี้ครั้งแรก ลูๆ ก็วูบไปแต่สติยังหลงเหลืออยู่ มันไม่ได้ล้มแล้วหลับไปเลยใจ เพราะถ้าหลับจะดีใจมากครับ กูไม่ยอมจากมารับรู้อะไรแบบนี้

"อือออออ..." ผมแผลอครางออกมาเมื่อไอ้สารวัตรจับหน้าผมเอาไว้เบาๆ

"ไอ้ไหน ไหน...โอเคมี้ย"

อยากบอกว่าไม่ค่อยโอเคเท่าไรแต่แรงที่จะแปลงเสียงออกมาไม่หลงเหลืออีกแล้ว รุ่นพี่คนหนึ่งจึงยื่นยาดมมาใกล้ๆ จมูกเพื่อให้ผมสูดเข้าไปเต็มปอด ผมองเงิ่งไปหมดแต่ก็ดีกว่าตอนที่ล้มลงกลางสนามตอนแรกอะ แม่จะตายให้ได้

ผมถูกย้ายมาที่ใหม่ซึ่งไม่ห่างจากจุดเดิมมากนัก เป็นเปลปฐมพยาบาล สีขาวซึ่งตั้งอยู่ในเต็นท์ข้างเตียงไอ้บอสเลย ก่อนร่างของผมจะถูกห้อมล้อมด้วยรุ่นพี่หลายคน แต่คนที่อยู่ในมานสายตาและไม่เคยหายไปไหนก็คือไอ้สารวัตร

"ทุกคนอย่ามุงนะ เดี่ยวน้องหายใจไม่ออก"

"..."

"ขยับไปหน่อยค่า" ดีที่หลายคนให้ความร่วมมือด้วยการยอมผละออกจากจุดที่ผมนอนค่อนข้างมาก ไอ้สารวัตรกวดกระดุมเสื้อกลับคืนให้เหมือนเดิม ก่อนจะวางผ้าเย็นๆ ไว้ตรงซอกคอ โดยมีรุ่นพี่สี่อีกคนช่วยพัดระบายอากาศให้อีกทาง

"สารวัตร น้องไหนโอเคแล้ว เราก็ไปทำแผลเถอะ"

"..." ไอ้สารวัตรไม่ตอบ นอกจากเอ่ยถามผมด้วยประโยคเดิมๆ "โอเคมั๊ย"

"ฮือ"

"ไม่โอเคก็อย่าฝืนดิ" มีอหนาเอื้อมมาสอดประสานกับมือของผม พยายามออกแรงบีบนิ้วไปมาเพื่อให้คลายกังวล แต่ผมไม่ได้สนใจตรงจุดนั้น ผมสนใจแค่คำพูดของรุ่นพี่ที่ไล่ให้ฉันไปทำแผล

ดังนั้นแทนที่สายตาจะมองแค่หน้าคัม กลับเปลี่ยนไปกวาดมองทั่วร่างของคนตัวสูง หน้าของมันเต็มไปด้วยเหงื่อผุดซึมเต็มไปหมด และเพราะเจ้าตัวกำลังนั่งอยู่บนผ้าใบผืนเดียวกับผมด้วย เลยทำให้หันสังเกตเห็นได้ว่าตรงหัวเข่าของไอ้สารวัตรเต็มไปด้วยเลือดสีแดงฉาน ที่สำคัญมันยังมีอาการบวมและฟกช้ำจนน่ากลัวด้วย

ผมจับชายเสื้อบอลของอีกฝ่ายเอาไว้ หัวใจระตุกวบจนรู้สึกเจ็บไปทั่วอก อยากพูด อยากไล่ให้ฉันไปทำแผล แต่กลับแปลงเสียงออกมา

ไม่ได้เลย

รุ่นพี่ก็เอาแต่กล่อมมันแต่แม่งไม่ยอมไป ผมไม่รู้จะทำยังไงเมื่อเห็น
ไอ้สารวัตรเจ็บ...

"สารวัตร ปลอยไทม์แล้วไปทำแผลก่อน"

"แค่เข้าหูลุดครับ"

"ฮือออออออ" พอเห็นมันไม่ยอมทำแผลผมก็ร้องให้แม่งเลย แบบ
จะตายให้ได้ถ้ามันไม่ไปตอนนี้ เลือดสีแดงไหลเต็มหัวเข้าจนได้กลิ่นคาว
คละคลุ้งไปทั่วบริเวณ มีของผมยังคงจับชายเสื้อของมันเอาไว้ เข่าไปมา
แม้จะไม่ค่อยมีแรงก็ตาม

"ไอ้ไทม์"

"ฮือออออออ" ร้องให้แม่งขนาดนี้ก็ไปสิวะ

"สารวัตรฟัง! เลือดเพื่อนเป็นหนองหมดแล้ว"

ขนาดเอาเรื่องผมมาพูดมันยังไม่ยอมขยับเลย

"ไอ้วัตรไปทำแผล พี่ครับเพื่อนผมเข้าหูลุดต้องปฐมพยาบาลก่อนแล้ว
ค่อยส่งโรงบาล" ไอ้บอสที่อยู่เตียงข้างๆ ผงกหัวขึ้นมาด้วยใบหน้าเกร็งเครียด
ตัวมันก็เจ็บแบบจะลุกไม่ขึ้นอยู่แล้วยังมีแรงแหกปากบอกรุ่นพี่ป่าวๆ

คนที่ไม่ได้สังเกตดีๆ ก็นึกว่าแค่เข้าถลอกจากการล้มเฉยๆ แต่พอเจ้าตัว
บอกถึงได้รู้ว่ามันมากกว่านั้นเยอะ

"ไอ้ไทม์ร้องให้ทำไม มึงเจ็บตรงไหน"

"..."

"ไทม์"

"มันร้องให้ห้วงมึงเนี่ยสิ๊ด อยากแกล้งให้แฟนมึงร้องให้เหรอก"

กลายเป็นไอ้แมนที่ไม่รู้โผล่มาจากไหน เจ้าตัวรีบรุดเข้ามารังรังของ
ไอ้สารวัตรให้ลุกขึ้น สอดแขนหนาไว้บนปากก่อนจะผละออกไปด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด เพราะสภาพคนผิวแทนไม่สามารถเดินตามปกติได้อีกแล้ว

"พี่ครับ ช่วยผมพุงเพื่อนหน่อย"

"ปี้ดดดดดดดดด"

คนเจ็บถูกเคลื่อนย้ายออกไป เป็นเวลาเดียวกับที่เสียงนกหวีดกลางสนามดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าหมดเวลาในครึ่งแรกแล้ว เกมดำเนินไปอย่างไร ผมไม่สนใจหรอก นอกจากมองตามแผ่นหลังหนาที่ถูกพาไปนอนตรงเปลห่างจากผมไม่กี่ไกลมากเท่านั้น

ผ้าเย็น ยาต้ม และการพืดวี้อย่างเอาใจใส่ทำให้อาการหน้ามีตดหายไป แต่แรกดีขึ้นมาก จนตอนนี้ผมสามารถพยุงตัวเองขึ้นมานั่ง ปาดคราบน้ำตาลที่ไหลลงมาอย่างอาบๆ เพราะถูกจ้องมองไปทั้งเด็นท์

"อะ น้ำ"

"ขอบคุณครับ" พี่มิลยื่นขวดน้ำเย็นมาให้ ทำตัวมีน้ำใจใจ ภูเลยรับมาพร้อมกับเอ่ยขอบคุณ แต่พอหันไปมองคนไม่ใกล้ไม่ไกลนี้ถึงกับขนลุกวูบวาบ สด! ตาขวางมาเลยมึง

"ไม่ได้กินข้าวเหรอ"

"อืม"

"รู้ว่าเป็นแฟนคนอื่นยังมาอยู่อีก สด" เป็นอันหันขวับกันทั้งบริเวณ เจ้าของเสียงทิ่มต้ออย่างไ้ใส่สารวัตรเลยถูกรุ่นพี่คณะมันกดหัวลงนอน จัดการประคบเย็นสักพักใหญ่พร้อมกับฉีดยาเพรีรี่เพื่อลดอาการปวดของคนตัวสูงพร้อมกันด้วย

"แฟนมึงนี่สตั๊ยเกี๋ยวกราดวะ กับรุ่นพี่ที่ไม่เว้น"

"พี่ก็อยู่อยู่กับกุติ" ผมบอกไปตรงๆ

"เลิกยุ่งที่ไม่สนุกดิวะ อยากเห็นหมาบ้าก็ตั้งเอาเนื้อมาล่อมันสักหน่อย" พูดจบก็ขี้อหัวผมอย่างแรงก่อนจะเดินผละออกไป แม่งโคตรเลวอะ ทิ้งระเบิดไว้ให้กูเฉย

ก่อนหน้านั้นสถานการณ์ค่อนข้างวุ่นวายอยู่สักหน่อย แต่พอตั้งสติได้ผมก็รวบรวมแรงที่มีพาตัวเองไปยังเปลถัดไป นั่งแทรกอยู่กึ่งกลางระหว่างไอ้สารวัตรกับไอ้บอสเพื่อนมัน

ไอ้บอสนี่ผมไม่ห่วงเท่าไร เห็นโดนهامมาร้องจะเป็นจะตาย สุดท้ายแผลเท่าเล็บขบ กูก็เห็นแม่งเล่นใหญ่ลงไปกองกับพื้นใจ หรือที่จริงแล้วนี่คือ

ความตอแหลของมันที่ส่งผลให้ไอ้พี่มิลโดนโบเหสีองกันแวนะ

ส่วนไอ้สารวัตรไม่ต้องพูดถึงครับ อากาหรหนัก หัวเข่านี้บิดผิดรูปผิดร่าง พวกหุ่นพีเอสตาฟฟ์โค้ชฝั่งสีขาวเลยต้องช่วยกันเช็ดคราบเลือดจากรอยถลอกออกไปก่อน ถึงได้รู้ว่าอาการบวมและช้ำเลือดหนักๆ ของคนตรงหน้าไม่โอเคเลย

"กินข้าวยัง" ทันทีที่ผมทิ้งตัวลงนั่งเก้าอี้ขนาดจิ๋ว ไอ้สารวัตรก็ถามขึ้น

"ห้วงตัวเองก่อนเหอะ วิ่งมาทำไมวะ เจ็บแล้วยังจะหาเรื่องใส่ตัวอีก"

"มีงหาเรื่องใส่ตัวก่อน ไม่สบายทำไมไม่บอก"

"ใครจะไปรู้วะ นึกว่าจะไม่เป็นไรไง"

"ฝันทำไม"

"แล้วมีงอะฝันทำไม"

"เรื่องลึ้มไม่ใช่เรื่องฝัน มันเป็นอุบัติเหตุ"

"กูก็ได้ฝันให้ตัวเองเป็นลมเหมือนกัน มันเป็นเหตุสุดวิสัย"

"ร้องให้ทำไม"

"หา...?"

"ร้องให้ทำไม ควายน้อย" ไอ้สารวัตรเอื้อมมือมาลูบหัวผมเบาๆ สักพักใหญ่ นั่นแหละถึงได้รู้ว่าสายตาที่จ้องมองภาพตรงหน้าเริ่มเลือนรางลงทุกที เลือนรางจนมองอะไรไม่ชัดอีกแล้วเพราะน้ำตา

"ก็มึงอะ... ไม่ยอมทำแผล กู...ใจไม่ดี" เพิ่งรู้ว่าตั้งแต่มีแฟนจิตใจกูอ่อนปวกเปียกมากครับ ยิ่งไอ้สารวัตรลูบหัวหนักขึ้นผมก็ยิ่งร้องไห้หนักเข้าไปใหญ่ มันก็พูดปลอบปนหัวเราะลือเลียนๆไป แต่แม่ก็เสียอกหยุดร้องให้ไม่ได้ กระทั่งไอ้แมนเป็นคนขัดจังหวะลงนั่นแหละ น้ำตาถึงได้หยุดไหลจริงๆ

"กูนี้กว่าดูหนึ่งคู่กรรม ไอ้วัตรเขาหลุดครับ ไม่ได้โดนเอ็มเจ็ดสิบเก้ายิงใส่"

"..."

"ส่วนมีง ไอ้เทน์ รีบไปแตกข่าวเลย เว้นเว้ออยู่ได้ กูรำคาญ พี่! ช่วยผมแบกควายขึ้นรถหน่อยครับ"

ฉากหนึ่งโศกนาฏกรรมปิดตัวลงพร้อมกับร่างของไอ้สารวัตรที่ถูกหาม

ขึ้นรถไปทั้งเปล ส่วนผมก็ถูกรุ่นพี่แยกตัวออกมาดูแล จัดทั้งน้ำ ข้าว ขนมมเนย รวมถึงยาสารพัดโรคให้ได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

และไม่นานเพื่อนพระเอกของผมก็รวมตัวกับแก๊งสิงห์ขาวมาช่วยดูแลผมอีกทาง แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ผมเป็นลมหรือไอ้สารวัตรโดนกระแทกจนเข้าหูลุดหรือครับ มันอยู่ที่นี้...เรื่องนินทาที่กำลังเกิดขึ้นหมาดๆ ต่างหาก

เพราะรุ่นพี่แกแฉเวเรียนมาตามผมบ่อยมากกว่าคบกับไอ้สารวัตรหรืออะไรยังไง แม้ประโยคที่มันตะโกนด่าพี่มีลจะรู้กันแค่คนใกล้เคียง แต่เนื่องจากกระแสของข่าวลือที่ไวกว่าแสงก็ทำให้เรื่องค่อยๆ กระจายไปทั่วเช่นกัน สิ่งที่ผมทำได้ก็มีแค่เพียงเงียบไว้เท่านั้น แกล้งหน้ามิดเป็นลมได้สักพักเพื่อนก็พากลับ นับเป็นโมเมนต์ที่กูโหยหามานานเหลือเกิน

KittiTee *We are the champion!!*

ร่วมฉลองความสำเร็จของสิงห์ขาว ขอเชิญพี่ๆ น้องๆ มาเจอกันได้ที่ร้านเย็นเกล้าเข้ากาแฟนะครับ จุ๊ๆ

สองชั่วโมงหลังจากกลับมาถึงห้องและนอนพักผ่อนอย่างเต็มที่ หน้าใหม่ไลน์อินสตาแกรมของผมก็มีความเคลื่อนไหวอีกครั้ง คราวนี้เป็นโพสต์ของไอ้ทีซึ่งได้ลงภาพพร้อมแคปชั่นแจกแจจรายละเอียดเอาไว้เสร็จสรรพ รูปที่มันล่งก๊บังบอกได้ชัดเจนว่าแถมปีนี้เป็นปีเปลี่ยนมือแล้วจริงๆ

ทีมรัฐศาสตร์ในเสื้อสีขาวยืนกอดคอกันชูถ้วยรางวัลชนะเลิศที่แม้ความยิ่งใหญ่จะมีแค่ระดับ อบต. แต่บอกเลยว่าสีหน้าและความดีใจนั้นยิ่งใหญ่ระดับยูฟ่าแถมเบี่ยนสลัก

KittiTee แท็กไปให้ถึงทุกคนนะแะจะงานนี้กับต้นเลี้ยง @Man_maman @Sarawattism @Boss-pol @Bigger330 @Thetheme11 @Tine_chic @i.ohmm @I.amFong @I.amPueag

Tine_chic พวกกูเกี่ยวไรด้วย

Man_maman @Tine_chic ได้ก็อยากให้มาฉลอง เพราะมีมีส่วนทำให้
ที่มชนนะ

Bigger330 เพื่อนกูตั้งใจซ้อมฉิบหาย มันบอกถ้าชนะจะได้เตะบอล
กับมีงสองคน อออิ

บัดซบกันเหลือเกิน แสดงว่าไอ้แผนขอกูเตะบอลนี้ไอ้สารวัตรมัน
แพลนไว้นานแล้วหรือเนี่ย นึกขอคืนคำไม่ตอบตกลงเป็นแผนมันดีมัย
นับวันยิ่งโรคจิต ไม่อยากจะคิดว่าถ้ายังคบกันต่อไปกูคงเหลือแต่กระดูก
เพราะโดนจ้องแทะเล็มทุกวี่ทุกวัน

I.amFong ไอ้สารวัตรมันมาได้หรือ

Sarawatism ไทนี้รับโทรศัพท์ด้วย

Rrrrr...!

นั่นไง เสือกไม่ทันข้ามชั่วโมงเสียงเรียกเข้าจากเจ้าของไอ้จิตคอมเมนต์
ล่าสุดก็ดังขึ้นทันที ทำเอาขมวดคิ้วมุ่นว่ามันได้โทรหาผมตั้งแต่เมื่อไหร่
เพราะตื่นมาอีกทีก็นั่งเสือกไอ้จ๊ออย่างเดี๋ยวนั้นเลย

"โหล..." ผมกรอกเสียงลงอย่างเอื่อยเอื่อย ก่อนปลายสายจะตอบกลับ
มาเสียงครีียด

[ทำไม่มารับโทรศัพท์]

"โทรมาหรือ กูหลับอะ"

[โคตรเป็นห่วงเลย กลัวเป็นอะไรไป จะโทรไปถามเพื่อนมึงก็ไม่มีเบอร์
ถามไ้บอสก็บอกกลับไปนานแล้ว มีงอยากให้งูเป็นบ้าตายไซ้มัย] ไอ้โ
อากรรมนี่มาเต็ม คือกู...ดูเลยไปเลย

"ขอโทษได้มัยละ"

[ไม่ยกโทษให้ ถ้ายังขึ้นเป็นแบบนี้อีก มีงโดนตีแน่]

"กลัวจังเลยอะครับ" เวรกรรมกูอีก นี่มีแผนเหมือนมีลูกเลยเนาะ

ลูกชอบกินนมวัวแดงด้วย ฤษ!

[เพื่อนชวนไปร้านเหล้า เอาไง]

"หายดีแล้วหรือ เข้าหลอดนะเว้ย จะเดินเหินยังงัย"

[ก็ได้อยู่ บอลชนะจะไม่ไปก็ไม่ได้ปะวะ มึงจะไปด้วยกันมั๊ย]

"แล้วถ้าผมไม่ไปล่ะครับ"

[ยังดีเลย จะได้นอนพักผ่อนอยู่ที่ห้อง]

"แล้วถ้าผมเปลี่ยนใจจะไปล่ะครับ"

[เดี๋ยวจะไปรับ]

"แล้วถ้าผมไม่ยอมให้มารับล่ะครับ"

[กรวนประสาทแบบนี้ อยากโดนจูบจนปากเปื่อยหรือ]

"ไอ้สารวัตร ไอ้สัตว์"

[สรุปเอาไง]

"ไม่ต้องมารับ เชื่อว่ามึงขับรถมาเองไม่ได้หรอก ยังไงก็เป็นภาระเพื่อน
เดี่ยวภูโทรหาพวกพระเอกอีกที เจอกันที่โนนเลยแล้วกัน โอเคนะ"

[...] ปลายสายเงียบไปพักหนึ่ง จนคนที่รอฟังคำตอบอย่างผมต้อง
กรอกเสียงย้ำเจ้าตัวอีกครั้ง

"ไอ้สารวัตร"

[หึม]

"กูจะไปกับเพื่อน เจอกันที่ร้านเลย โอเคมั๊ย"

[โอเคครับ]

ปึ่ม!!

อาจเป็นประโยคธรรมดาฉบับหายสำหรับทุกคน แต่กับผม...นี่คือคำว่า
'ครับ' แรกที่หวานที่สุดตั้งแต่เคยได้ยินจากไอ้สารวัตรมาเลย หัวใจ...

@เย็นเหล้าเข้ากาแฟ

พอได้นอนตอนเย็นต่ออีกหลายชั่วโมง เดอะแก๊งอย่างไอ้เผือก ไอ้ฟง
แล้วก็ไอ้โอมก็พาผมไปหาอะไรกินจนอิมหน้าสำราญ ร่างกายถึงได้ฟื้นตัว

เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ หลังจากอาบน้ำเสร็จผมก็เตรียมตัวมาตามค่านัดหมายจากฝั่งสิงห์ขาว เพื่อฉลองกับชัยชนะที่ห่างหายไปนานหลายปีตั้งแต่ก่อตั้งคณะมา สกอร์ที่ถ้ามเพื่อนตอนจบเกมก็คือ 2-1 เรียกได้ว่าเฉียดฉิวเหลือเกิน ในความรู้สึก เพราะรุ่นพี่รัฐศาสตร์แถมเป็นคนยิงลูกสุดท้ายก่อนหมดเวลาไปแค่สามนาที่เองมั้ง

"นั่งลงตรงนี่เลย พี่ครับ นี่เพื่อนผม ไอ้โทนี่ ไอ้ฟง ไอ้โอม แล้วก็ไอ้เผือกครับ" ไอ้บ๊ิกเป็นฝ่ายแนะนำตัวแทนพวกผมทันทีที่หย่อนตุตลงบนเก้าอี้ไม้

บนโต๊ะเต็มไปด้วยเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทั้งเบียร์และเหล้า แถมยังมีกลิ่นบุหรี่ลอยเข้ามาเตะจมูกอีก เพราะรุ่นพี่อีกคนแกล้งหนีไปสูบข้างนอกมา ผมสำรวจจุดไปทั่วโต๊ะ กับแกล้มก็มีแค่โหรงเหรงราวกับว่าตั้งใจกินมาเมาให้เหลกแล้วค่อยกลับยังงัยยังงั้น ส่วนคนที่คุ้นรู้ว่าใครอย่างไอ้สารวัตรยังไม่มาเงาหัวไอ้แมนก็ไม่โผล่ให้เห็นเช่นกัน

เย็นเหล่าเข้ากาแฟเป็นร้านของรุ่นพี่นิเทศที่เคยเรียนอยู่มหา'ลัย แล้วจบออกไปทำกิจการร้านเหล้าเป็นของตัวเอง ภาพบรรยากาศก็ชิลๆ เพราะเป็นร้านไม่ใหญ่มาก เทียบเท่าก็คองๆ กับมาเมาบาร์ที่ไอ้ฟงไปแตกตอนนอกหักครั้งก่อน

ภายในตกแต่งเป็นแนวเรโทรค่อนข้างย้อนยุค ด้านหน้าเวทีเป็นดนตรีสดแนวอะคูสติคฟังสบายๆ แต่ตอนนี้คิดว่าเสียงคงโดนกลบจากรุ่นพี่พวกนี้หมดแหละ

"แล้วนี่ไอ้สองตัวมายัง" ใครคนหนึ่งโพล่งขึ้น โต๊ะที่ต่อกันยาวถึงสามตัวกินพื้นที่มุมร้านไปเกือบทั้งหมด ยังคงเหลือเก้าอี้ว่างอีกสองตัวที่ไม่มีคนจับจองเอาไว้

"ยังเลยพี่ ไทรอหาละ กำลังมา"

"ไอ้วัตรแหม่งเป็นไงบ้างวะ"

"ตั้งเขากลับเข้าที่ที่โอดเคละ ช่วงนี้ก็ไม่ให้ใช้ขามาก"

คนฟังก็พยักหน้าเข้าใจ แจกจ่ายแก้วมาให้ผมกับเพื่อน ไม่พอยังผสมเหล้าขนานหนักให้กู่อีกต่างหาก จริงๆ ผมไม่อยากกินนักรออก แค่อยากจะมาดู

ไอ้สารวัตรเท่านั้น เพราะหลังจากโดนهامส่งโรง'บาลผมก็ไม่เห็นสภาพมัน กับตาตัวเองอีกเลย

"แล้วนี่แฟนไอ้วัตรหรือ"

"ใช่พี่" ทำไม่ประเด็นต้องมาตกอยู่ที่คุณเน้!! กำลังจิบเหล้าไปนิดหนึ่ง ก็มีอันสะอึกหันไปมองหน้าไอ้ทีมที่ตอบคำถามรุ่นพี่มันหน้าตาย

เอาไงกู ทำตัวไม่ถูก

"ไปทำกันอีท่าไหนวะถึงลงเอยกันได้"

"น่าจะตามมาตราฐานแหละพี่ ช่วงนี้ไม่เห็นมันดูหนังไปทำพิสดารเท่าไร" พองสีไอ้เหี้ย!!

ผมได้แต่ดำคนข้างๆ อยู่ในใจแต่ไม่หลุดปากพูดอะไรออกมา นอกจาก ก้มหน้าก้มตาใช้นิ้วคนน้ำแข็งในแก้วอย่างอซๆ เออกุออย เกิดมาเพิ่งเคยโดน สับแหลกคาที่ขนาดนี้

เห็้อแตกพลั้กเลยใจ ร้อนจนหัวนมกูเป๋อหดแล้วเนี่ย

"ชื่อไหนชื่อมัย"

"คะ...ครับ"

"ไอ้วัตรมันหวงมึงมากนะ ตอนแม่งลั้มกูตั้งมันไว้ไม่ให้วิ่งออกไป มันยัง ตั้งท่าจะเหวี่ยงหมัดใส่กูกลางสนามเลย"

"รุ่นพี่ก็รักนะ แต่รักเมียมากกว่าสิ" คราวนี้เป็นรุ่นพี่ปีสองที่ผสมโรง ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ชมรมถ่ายภาพเก็บโมเมนต์มึงสองคนไว้เพียบเลย"

"ทีมเมียสารวัตรดินร่ำๆ ฮ่าๆ"

ผมก็ได้แต่นั่งฟังนิ่งๆ นึกย้อนเหตุการณ์เมื่อตอนเย็นไปพลางๆ เพราะ ไม่มีใครเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ฟังได้ นอกจากคนที่อยู่ตรงจุดนั้น เวลานั้น...

เรานั่งกึ่งกันได้ประมาณสิบนาที คนที่ผมเฝ้าภาวนาให้รีบมาถึงโดยเร็ว ก็ไหลลมาได้ทันช่วงที่ ก่อนที่กูจะโดนเผาจนไม่เหลืออะไรมากกว่านี้ แต่ภาพ ของคนมาใหม่ที่ปรากฏอยู่ในมานสายตาก็ทำเอาคนทั้งร้านถึงกับอ้าปากหวอ ไอ้โหดสภาพคือ...คิบบ้างดาวมาพร้อมกับไม้ค้ำยัน ตรงหัวเข่าพันผ้าเอาไว้

อย่างแน่นอน เห็นแล้วก็สงสัยสารสังขารจนอยากเดินไปบอกว่าให้กลับห้องไปเถอะ

มึงมาทำม้ายยยยยยยยยยย

"เชิญนั่งครับคุณชายทั้งสอง มาช้าจังวะ"

"ก็ไอ้วัตรดีพี เดินอย่างกับคลาน มาถึงได้ก็บุญหัวฉิบหายแล้ว"

ไอ้สารวัตรทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ ผม ถัดไปก็เป็นไอ้แมน รุ่นพี่มันเริ่มขงเหล้าให้ตามธรรมเนียมมาก่อนจะยื่นให้ แต่คนผิวแทนหันมามองหน้าผมชั่วครู่เหมือนเป็นการถามว่าจะกินดีมัย

มึงเข้าใจสายตากูหรือเปล่าครับ...

"เมื่อยไม่ให้อิน" ทำหน้างอใส่กูอีก เพื่อนมันเลยทำสายตาสื่อเสียนมาให้แต่ก็ยอมเข้าใจหักแก้วกลับอย่างไวว่อง

"ไปปี่มัย" คราวนี้ผมถามต่อ

"อืม มึงก็อย่ากินเหล้าเยอะ"

"จิบๆ อะ"

"ทำไมวันนี้ตัวหอมจัง" เป๊ปปๆ เลื่อยหากูแล้วครับ

"กูก็เป็นของกูแบบนี้อยู่แล้วปะวะ"

"แล้วมาร้านเหล้าจำเป็นต้องแต่งตัวเต็มขนาดนี้มัยอะ"

"เสื้อเชิ้ตกางเกงยีน มึงอย่ามาเยอะ" ย้อนมองกลับไปยังคนที่ไม่แต่งเต็มอะไรเลย ไอ้ห่าเสื้อบอลสกรีนคำว่า 'ชาวโอม' กางเกงบอลสีขาวยาว รองเท้าแตะะยี่ห้อยข้างดาว มีไม้ค้ำยันมาเป็นหรือประกอบอีก แม่งเก๋สุดๆ เลยวะ

กูประทัด...

"เนื่องจากว่าวันนี้ทีมสิงห์ขาวเลือกที่จะทดลองแชมป์ฟุตบอลประจำมหา'ลัยที่ร้านเรา ทางร้านจึงขอมีส่วนร่วมในการแสดงความยินดีด้วยการเลี้ยงเหล้าหนึ่งกลมครับ"

"เฮ!!" เสียงเฮดังขึ้นลั่นโต๊ะ แต่พอกูกวาดตามองดูขวดเหล้าเท่านั้นแหละ มึงพริ่กลมเดียวมันจะไปพอยัดเท่าอะไร...

"พริ่เคอสต์อะไรได้อีกมัยน้อง" รุ่นพี่ที่น่าจะเป็นกับตันทีมโพล่งขึ้น

"ได้เลยครับ"

"รีเคอร์สติ์ให้ไอ้สารวัตรจัดเพลงเพราะๆ ให้พวกพี่สักเพลง วันนี้น้ำมันอุ่น เล่นไม่เจ็บเกมว่ะ"

"ฮึววววววว" มาแล้ว สายตาหาชายโลกของคนที่ถูกพาดพิง แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่อาจต้านทานแรงถล่มจากฝั่งสิงห์ขาวด้วยตัวเอง หรือจะเป็นลูกค้ำที่อยู่ในร้านก็ตาม

"สารวัตร!"

"สารวัตร สารวัตร สารวัตร!"

"ไปเถอะ" ผมบอก พร้อมกับช่วยพุงแม่่งไปหน้าเวที เพราะไม่สามารถทนเสียงเรียกร้องจากคนในร้านได้

ทรมานสังขารมัยละมึง

"เพลงอะไรดี"

"สครับบี้" คือถ้าถามอีกก็ร้อยรอบผมก็ตอบแบบเดิม

ไอ้สารวัตรรับก็ตารมาจากลุ่มพี่ที่เป็นนักดนตรี พลังทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ทิ้งไม้ค้ำเอาไว้ด้านข้างเวที ก่อนผมจะเดินกลับไปนั่งกับเพื่อนๆ

เสียงปรบมือและเสียงกรี๊ดกร๊าดดังขึ้นมาไม่ขาดสาย ไอ้สารวัตรดูดีมาก ท่ามกลางแสงไฟ แม้...มันจะมาในสภาพทุเรศทุรังแบบนั้นก็ตาม

เจ้าตัวไม่พุดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว พอได้จับก็ตารมันก็เริ่มบรรเลงเพลง เสียงดังที่เคยอีกทีก็โครมไปทั้งร้านเงียบลงถนัดตา เปลี่ยนไปจดจ้องกับคนที่นั่งอยู่กลางเวทีเท่านั้น

"อาจมีบางครั้ง เมื่อเธอได้ฟังเพลงเหงา

เป็นเพลงที่ทำให้เธอเศร้า ให้เธอเสียใจ

แต่ในบางครั้ง บทเพลงจะทำให้สลดใส

ให้เธอหัวเราะและยิ้มได้ เมื่อเธอได้ฟัง

เพราะทุกเพลงที่มีนั้น มีเรื่องราวผ่านใจของชน

ขอบคุณเสียงเพลงที่มี ที่ทำให้เราพบกัน..."

เพลงนี้ชื่อว่า 'เพลงของเรา' จะว่าไปผมก็ฟังเพลงนี้ไม่บ่อยนักหรือ
มันผ่านมานานแล้วจนหาฟังแทบไม่ได้ แต่พอวันหนึ่งมีคนร้องมันอีกครั้ง
ความคิดถึงที่เกิดขึ้นในเพลงก็ผุดขึ้นมาจนทำให้แผลอ๋มไม่หุบ

ศิลปินกรป๊อปที่แล้วทำให้เราทุกคนรับรู้ตรงกันว่า...ทุกเพลงที่ทำให้เรารู้สึก
ทั้งสุขและเศร้าล้วนเป็นเพลงของเรา เพลงที่จะร้องไปด้วยกัน

และเมื่อไหร่ก็ตามที่เราตกหลุมรักใครสักคนหนึ่ง ไม่ว่าจะกำลังสุขหรือ
เศร้าเช่นกัน คนคนนั้นก็เหมือนกับเพลง เป็นเพลงของเรา เป็นคนของเรา...

"ก็อยากให้เราได้มาร้องเพลงนี้

เก็บความรู้สึกที่ดีไว้อย่างนั้น

เราจะร้องเพลงด้วยกัน

และแม้ว่าคืนวัน จะผ่านพ้นไป

และต่อจากวันนี้วันไหน

จะเก็บเวลาที่ดีไว้กับฉัน

เราได้ร้องเพลงด้วยกัน

เป็นบทเพลงแห่งใจที่เราร้องมันไปพร้อมกัน"

เพลงจบลงพร้อมกับเสียงปรบมือและเสียงกรี๊ดกระหึ่ม ไอ้สารวัตร
ยังไม่ทันลงจากเวทีก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้าไปหา พร้อมกับกวักมือให้คนตัวสูง
โน้มหน้าลงมาทั้งที่ยังนั่งอยู่บนเก้าอี้

"กรี๊ดดดดดดดดดดด"

"โหยยยยยยอะไรอะ"

"...!!" เสียงเซ็งเซ้งดังทะลุแก้วหู ผมได้แต่นั่งจ้องมองผู้หญิงคนนั้น
หอมแก้มไอ้สารวัตรคาตา ก่อนที่คนในร้านอีกหลายคนจะยื่นแก้วเหล้าให้

คนตัวสูงตี้ม ยังดีที่มันปฏิเสธ ไข่แมนเลยเป็นฝ่ายปรารถนาเข้าไปช่วยพุงเพื่อนมัน ออกมา เพราะรู้ว่าผมได้อึ้งก็กินไปนานแล้ว

กว่าแล้วไง ไม่อยากให้แมงมาร้านเหล้าก็เพราะอย่างนี้แหละ โดนแดกตลอด แล้วที่เจ็บปวดคือผู้หญิงคนนั้นเสือกสวยด้วยไง นมอย่างกับลูกส้มโอบขนาดกูเห็นยังมีใจระทวยไปพักนึงเลย แล้วไข่สารวัตรล่ะ ไม่เตลิดเปิดเบิ่งไปแล้วเหรวอะ

"เหี้ย โหดสัด ผู้หญิงคนนั้นโคตรสวย"

"ไหนๆ เขาหอมตรงไหนมึง กูขอจับหน่อยสิ" พวกเพื่อนมันก็ตื่นตื่นจับโน่นคว้านไข่สารวัตรอย่างสนุกก็มีแต่ผมเท่านั้นที่ยังนั่งเสียบไม่ยอมพุดอะไร

"สารวัตร"

"หยุดดดดดดดดดดด" ลักพักเขาก็มาถึงที่ครับ แม้จะยืนห่างจากโต๊ะพวกผมนิดหน่อยแต่ก็ดูท่าว่าคงเอาจริง

"มีอะไรกับเพื่อนผมครับ คนสวย" ไข่แมนสลอนหน้าไปเสือกด้วยสายตากรู้มกริม เขาก็กระมิดกระเมี้ยนมองแต่แฟนกู เพราะไม่มีใครเอ่ยปากบอกเลยว่าผมกับไข่สารวัตรเป็นอะไรกัน

"พอดีเราอยากขอไอดีไลน์อะ"

"เพื่อนผมไม่เล่นไลน์ครับบบบบ"

"จั้น...ขอเบอร์ได้มั๊ย"

"โอ้โฮ! โดนอีกหนึ่งดอก แจกเลยมั๊ย แจกเลยครับป้า" ไข่แมนนวดแขนเพื่อนยกใหญ่ ไม่วายส่งสายตามีเลศนัยมาให้ผมด้วย อะไร...ทำทากูเหรวแมน ยัวโมใหญ่เหรวอะ

ไข่ตัวปัญหาเลยหันมามองผมด้วยใบหน้าเรียบเฉยของมัน ก่อนจะหันกลับไปมองผู้หญิงตรงหน้า คือกูนี่กำหนดแน่นอนพร้อมจะต่อเติมที่สุดๆ

เออ ไม่พอใจ!! กูรู้สึกไม่พอใจมากๆ

"คุณเห็นรูปในไอจีผมมั๊ย"

"เห็นคะ"

"ในไอจีผมมีแต่รูปคนคนหนึ่ง ซึ่งคุณก็คงรู้ว่าเขาเป็นใคร"

"..."

"แบบนี้แล้วคุณยังจะชอบผมอยู่มั้ยล่ะ"

อึ้งแตก~

"ผมมีแฟนแล้วครับ ขอโทษด้วยนะ"

มีอหนาเลื่อนลงมาจับมือผมได้โต๊ะ มันเป็นการกระทำที่แม่ไม่ต้องพูด แต่ก็เข้าใจ แค่นี้แม่ก็อบอุ้นจนอยากร้องไห้ขึ้นมาจริงๆ

มหกรรมหลายคลังแอลกอฮอล์ได้เริ่มต้นขึ้นหลังจากนั้นไม่นาน พอผมลุกไปเข้าห้องน้ำก็กลับมาอีกทีก็เจอไอ้สารวัตรในสภาพเละเทะฉิบหาย โดนเพื่อนมันจับเหล่ากระแทกปากแบบแก้วต่อแก้วไม่มีหยุด รู้ตัวอีกทีแววตาคู่ผมก็จ๋ามหรือพร้อมไปกับเนื้อตัวที่เหม็นหึ่งไปด้วยแอลกอฮอล์แล้ว

"พวกมึงพอเถอะ ไอ้สารวัตรมันไม่ไหวแล้ว มันเจ็บแผลอยู่ด้วย" เสือกมากินของแสงง ให้ตายเหอะวะ

"น้องไทนคนซิคซิค สักแก้วมะ"

"ผม...ผมจัดไปเยอะแล้วครับ"

"เมียไอ้วัตรไม่กิน จันมึงเลย เอ้าจัด!" แก้วเหล้าทรงสูงถูกเบี่ยงวิถีจากที่มันกำลังจ่ออยู่ใกล้ปากผมก็กลายเป็นว่าไอ้สารวัตรต้องรับภาระแตกแทน แก้วแล้วแก้วเล่า จนตอนนี้คนที่เป่ไม่ไหวแล้วครับ แต่เป็นมันต่างหาก

"ไอ้วัตรฯ เหยยยยยยยย" เขี่ยแมนก็ยงกัรึมๆ อยู่ กินอย่างกับอาบนี้ต้องพวกรัฐศาสตร์เลยจริงๆ แต่แปลกครับที่ทุกคนยังพอมีสติคืออยู่ยกเว้นไอ้สารวัตรที่ไปก่อนคนแรก เพราะทุกคนรวมหัวกันยกเหล้าจ่อปากมันอยู่คนเดียว

ส่วนเพื่อนผมก็ไม่น้อยหน้า เกือบตายไปแล้วเช่นเดียวกัน ยังดีที่มีแรงปรือตาขึ้นมารินเหล้าให้รุ่นพี่ สัด! จัดหนักไปมัยวะ สำคัญสุดคือพุงนี้ยังมีเรียนอยู่ไง

"วัตร! ฮ่าๆ เมา ไอ้เหี้ยเมาเฉย" พวกรุ่นพี่ช่วยกันสะกิดไหล่ยกใหญ่ ไอ้สารวัตรก็ปรือตาขึ้นมามองแบบมึนงงเต็มที่

"ไม่เมาครับ"

"วัตรฤทтам คุณน้ำใส่เท่าไร"

"เต็มทีให้แมนซิติ้ เมาแล้วคุยเรื่องพนันบอล ใช้อ้หากูลุ่มแทนเลย

"มึงกล้าเหยิ่มกับลิเวอร์ฟูลกูหรือ"

"กาก"

"เมาแล้วลัด ตอนเมาเม่งหลุดหมดเชื่อผม" ใช้อ้แมนตบป้าเราๆ ยืมอย่างมีความสุขที่แกล้งเพื่อนในกลุ่มได้สำเร็จ พวกุ่นพีกับเพื่อนมันในที่มเลยระดมหัวกันตั้งคำถามยกใหญ่ แล้วเขียนี้ก็เป็นอย่างที่เพื่อนมันว่าจริงๆ มีอะไรที่เป็นความลับมันบอกหมดครับ สติเลอะเลือนเต็มที

"วัตรฤทตามน้อย ตอนเจอไอ้ไทน่ครั้งแรกนี้รู้สึกัง มานน่ารักงัหรือ"

จี้ก! เข้ากู...

"ถามทำไมครับ" ตอนเมาเขียนี้แปลกมาก พุดครับๆ ทุกประโยคเลย

"อยากรู้"

"ตอนแรกไม่น่ารักครับ แต่น่าเอา"

"เขียนคนจริง!"

"แล้วคนที่มาขอเบอร์มือก็ไม่น่าเอากว่าหรือ"

"กินมใหญ่ดี แต่กูไม่ชอบหรือ"

"แล้วชอบใครๆ" กลายเป็นทั้งโต๊ะลุ่นตัวโก่งจนนั่งแทบไม่ติดเก้าอี้ ผมเองก็เหมือนกัน

"ซลาตัน อีบราฮีมอวิช"

"สวยเหอะ" คนฟังเริ่มสายหัวกลับป่นั่งกึ่งเหล้าเหมือนเดิม จะมีก็แต่ผมเนี่ยแหละที่เริ่มประคองหัวใช้อ้สารวัตรเอาไว้ สักพักมันก็เริ่มเอน โนมลงมาซบไหล่ผมอ้าปากพะงาบๆ แบบหมดสภาพไปเลย

นี่แหละครับสภาพที่แท้จริงของหนุ่มฮอต เหมือนเด็กไม่กี่ขวบเพิ่งหัดกินเหล้า พอเมาแล้วก็นอน เออ...น่ารักดี

"ไทน่"

"อะไร"

"ไทน่"

"มาแล้วนอนไป หรือจะกลับ"

"โคตรดีใจเลย"

"ดีใจอะไร"

"ได้รักมึง"

"..."

"แล้วมึงรักตอบ"

"ก็ดีแล้ว"

"โคตรดี..." หลังจากนั้นก็มีหาคาพย์เลยครับ ความลับห้าเหวอะไรที่เคยมีมันพล่ามให้ผมฟังหมดเลย เริ่มตั้งแต่ตอนที่ไอ้กรีนตามจับผมแรกๆ แล้วแต่ไม่ยอมทำอะไรเพราะพี่ดิมกำลังวางแผนจัดการเมียตัวเอง หลังจากนั้นมันก็ชื่อใจผมใหญ่บอกว่าหวงอย่างนั้นอย่างนี้ งอนกูกับพี่มีล สารพัดสารเพจนสุดท้ายเพื่อนแม่งหามกลับ

ฝั่งไอ้บ๊ิก บอส ที ทิม แยกย้ายกันไปรถคันหนึ่ง ส่วนเพื่อนผมสามคนกระเตงกันกลับเองเพราะอัดกันมาในรถยนต์ของไอ้โอมก่อนหน้า ส่วนผมต้องมาตกระกำลำบากกับไอ้แมนที่ฟังคนเมาขาเจ็บขึ้นรถมาด้วย

ซึ่งเหตุผลเดียวเลยที่ผมต้องอยู่ก็คือ 'กูเป็นแฟนมัน'

พอพามาส่งถึงห้องไอ้แมนก็รีบเผ่นกลับทันที ทิ้งให้ผมต้องมาคอยเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้คนเมา เคยดูแต่หนังที่พระเอกแม่งคอยดูแลนางเอกมาตลอดไง นี้อะไรวะ ตัวก็หนักอย่างกับควาย ขาก็เสือกเจ็บ ทิ้งให้กูต้องคอยดูแลอีก กว่าจัดการทุกอย่างเสร็จก็เกือบตีสาม

กูไม่สลบคาเตียงไปก่อนหน้าก็บุญเท่าไรแล้ว ครอกกกกกกก~

รู้ตัวอีกทีแสงอาทิตย์ก็ส่องแยงตาเข้ามาแล้ว ผมค่อยๆ พลิกตัวด้วยความเมื่อยขบ ปรับสายตาให้เข้ากับภาพตรงหน้าพักหนึ่ง ก่อนจะเห็นว่าไอ้สารวัตรกำลังหลับเป็นตายอยู่ข้างๆ

พอหันตัวลุกขึ้นมาเช็ดขี้ตา คนที่ยืนอยู่ปลายเตียงก็ทำให้ผมตกใจจนแผลร้องออกมา

"เซี่ยยยยย!"

มันเป็นใครวะถึงได้ยื่นจ้องหน้าผมอยู่แบบนี้ พอรวบรวมสติที่เตลิดไป ไกลกลับมาพิจารณาคนตรงหน้าอีกครั้งก็ต้องขมวดคิ้วมุ่น ตัวโคตรสูง หน้าคม จมูกก็โคตรโตง ดูรวมๆ แล้วหน้าคูนมากครับเหมือนเคยเจอกันมาก่อน หรือว่าชาติที่แล้วเคยทำเวรทำกรรมกันมา สมองเลยจดจำใบหน้าเอาไว้ แม้จะเกิดในชาติใหม่ก็ตาม

ใช้คนคนนี้ยังคงจ้องหน้าผมตาไม่กะพริบจนเปลือกกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างยากลำบาก แถมมันยังทำนิ้วชี้สอดคอให้ดูแบบอาฆาตด้วย

เจ้ากรรมนายเวร เจ้ากรรมนายเวรกูแน่ๆ

"สะ...สารวัตร ใส้สารวัตร" ผมเขย่าตัวคนข้างๆ ก่อนมันจะพลิกตัวไปมา สองสามครั้งพร้อมกับชันตัวลุกขึ้นนั่ง

"ผู้กอง น้องกู" พูดจบเจ้าตัวก็รีบลุกขึ้นจากเตียงเดินไปหาน้องมันทันที ทำกวงเป็นไก่ตาแตกได้แต่นั่งเกาหัวอยู่บนเตียงแบบงงโคตร

เข้ามาไม่ให้สู่มให้เสียง หรือมันหายตัวทะลุผนังได้วะ

"มากับใคร"

"พ่อ เออแม่ด้วย"

"ทำไมไม่บอกก่อน"

"บอกก่อนจะเจอเรื่องเซอร์ไพรส์หรือ พาใครมากวะ" ใส้โห คำพูดคำจา ทั้งสี่หน้าทั้งน้ำเสียง สมกับเป็นพี่น้องกันจริงๆ เลยวะ

"แม่อยู่ไหน"

"ลงไปเอาของของข้างล่าง เมื่อกี้ขึ้นมาแล้วทีนี้ เห็นเพื่อนอยู่เลย ไม่อยากปลุก" น้องชายใส้สารวัตรหมุนตัวลงนั่งบนโซฟา พลังหันหน้า มามองผมแบบกะจ้องเขม็งให้ละลายคาเตียง

แล้วโยกจะหน้าด้านนั่งอยู่ละครับ รีบลุกขึ้นเต็มความสูงก่อนจะเดินไปหา ใส้สารวัตรทั้งสภาพเหงื่อแตกพลั๊ก

"กูกลับก่อนนะ มีเรียนตอนบ่ายอะ"

"แม่กับพ่อยังไม่ให้ไปครับ พี่ต้องอยู่ก่อน" เหยดดดดดด ดิบหายแล้ว เอาไงดี

เท่าที่รู้คือพอไอ้สารวัตรเป็นตำรวจศก่อนข้างสูงด้วยใจ คือถ้ารู้ว่า ลูกชายคนโตคบกับผู้หญิงด้วยกัน เส้นเลือดในสมองจะแตกมัยเนี่ย

"โทนี่ไปอาบน้ำรอ เลื่อนอยู่ในตู้ มึงไปหยิบมาใส่ซะ" ผมก็ได้แต่พยักหน้า หึ่งกหงัก รีบวิ่งเข้าห้องน้ำเพื่อหนีสถานการณ์ชั่วอึดใจอย่างเร็วรี แต่อะไร จะเกิดมันก็ต้องเกิดนั่นแหละครับ อาบน้ำเสร็จก็ถึงเวลาต้องเผชิญหน้ากับ สักที่

เห็นไอ้สารวัตรนั่งหน้าหนึ่งอยู่กับพ่อแล้วก็แม่ของมัน มีไอ้เด็กผู้กอง นอนเล่นเกมมือถืออยู่บนเตียงไม่สนใจคนรอบข้าง จะมีก็แต่ผมที่ไม่รู้จะทำตัวยังไงหรือยืนตรงไหน เอาจริงๆ แม้แต่มือยังไม่รู้ว่าจะวางไว้ตรงไหนเลย ฮือออออออ

"มานั่งนี่ดิ" คนตัวสูงเรียกผม เลยจำต้องเดินไปนั่งข้างๆ มัน

"เดี๋ยวแม่ไปปอกผลไม้รอนะ" แม่ไอ้สารวัตรชิงหนีแล้ว เหลือแต่ผม กับลูกชายของแม่ที่ต้องเผชิญหน้ากับท่านพ่อผู้เย็บขริมและนั่งสัดๆ

คือผู้ชายบ้านนี้นิสัยคล้ายกันหมดครับ หน้าหนึ่งๆ เจ็บๆ ดูไม่ค่อยเป็นมิตร แต่...หน้าตาดี

"พ่อกับแม่บอกผมก่อนละ" คราวนี้เจ้าของเสียงหุ้มราวกับเบสเป็นฝ่าย เริ่มประเด็น

"มีราชการด่วน เลยไม่ได้บอกอะไรไว้ แล้วนี่ใคร"

"อ้อ ผมเป็นเพื่อนสารวัตรครับ ชื่อโทนี่" พูดยไปแล้ว...

ผมเลือกที่จะไม่บอกสถานะกับท่าน เนื่องจากไม่พร้อมจะยอมรับความจริงที่ต้องถูกต่อว่าหรือกีดกันต่างๆ นานา ความจริงเป็นยังไงไม่รู้หรือ ผมขอตัดสินใจทุกอย่างด้วยตัวเองเพราะไม่อยากจะรู้สึกเจ็บ

ใจนะ...ให้มันไปหมดแล้ว ถ้าต้องถอนตัวเพราะครอบครัวไม่เห็นด้วย ก็ไม่รู้จะทำยังไง ยอมให้เขาเข้าใจว่าเป็นเพื่อนและเรายังสามารถพบเจอ และพูดคุยกันต่อไปได้ก็ดีแล้ว อนาคตจะเป็นยังไงช่างแม่งมัน

"เพื่อนหรือ" ท่านย่า แต่ดวงตากลับไฟก๊สไปที่ลูกชายคนโตเสียมากกว่า

"ไม่ใช่ครับ"

"แล้วเป็นอะไร"

"แฟนผม" ตอนนั้นเองที่โลกเหมือนหยุดหมุนไปซะดื้อๆ ไอ้สารวัตรยอมบอกความจริงกับท่านด้วยใบหน้าเรียบนิ่งของมัน แต่คนที่อยู่ไม่นิ่งคือ...
กูเอง

"คบกันเมื่อไหร่"

"ไม่นานมานี้"

"แล้วคิดจะบอกพ่อตอนไหน"

"ยังไม่ได้คิดครับ"

"เมื่อคืนไปไหนมา กลับเหล่าหิ้ง"

"ฉลองกับเพื่อนครับ"

เดดแอร์...

ความเงียบเข้าปกคลุมทั่วพื้นที่ แม้แต่เสียงเกมต่อสู้อของผู้กองก็ยังไม่เงียบลงถนัดตา รวดกับเจ้าของมือถือรู้ว่าตอนไหนควรเล่นหรือตอนไหนไม่ควร กับแม่ไอ้สารวัตรผมเจอท่านก่อนหน้านั้นแล้ว ท่านเป็นคนใจดีแต่กับพ่อ...

"อยู่ด้วยกันนานแล้วหรือ"

"ยะ...ยังครับ มะ...ไม่ได้อยู่ด้วยกันครับ แต่เมื่อคืน แต่เมื่อคืนสารวัตรมาผมเลยช่วยดูเฉยๆ" เจ้าตัวเอื่อมมือมาจับมือผมเอาไว้พร้อมกับบอกเสียงนุ่ม

"ไหนใจเย็น อย่าลน"

ฮือออออ กูอยากร้องไห้ให้หายทุกรุนทุกราย

"พ่อ"

"..."

"ผมรู้ว่าพ่อเสียใจ"

"แล้วรู้ได้ยังไงว่าพ่อเสียใจ"

"ก็เดา"

"ตั้งแต่เกิดมาพ่อเคยบังคับแก้ม๊ยะ ตอนเข้า ม.หนึ่ง แก่อยากเรียนที่ไหน พ่อก็ให้เรียน ตอน ม.สาม แก่บอกไม่อยากจะสอบเข้าเตรียมนายร้อยพ่อก็

ไม่เคยห้าม แม่แต่ตอนเรียนมหา'ลัย แก่เลือกเรียนในคณะที่คนอื่นไม่เรียน พ่อก็ปล่อยให้แกได้เลือกอนาคตเป็นของตัวเอง"

"..."

"ทุกวันนี้พ่อไม่เคยเสียใจนะที่แกเลือกสิ่งที่แกรัก"

"แล้วพ่อเสียใจมั๊ยที่ผมไม่ใช่ลูกผู้ชาย ผมไม่ได้เลือกปกป้องผู้หญิง"

"เป็นลูกผู้ชาย เกิดมาไม่จำเป็นต้องปกป้องผู้หญิง แค่ปกป้องคนที่ลูกรักได้ก็คือลูกผู้ชาย จะกังวลไปทำไม"

ตอนนั้นเองที่ผมได้เรียนรู้ความจริงอีกข้อของไอ้สารวัตร ครอบครัวของมัน...อบอุ่นจริงๆ

"น่ารักอย่างที่พี่ว่าจริงด้วย"

"..."

"แต่ก็ดูดีดังต้องอย่างที่พี่ว่าเหมือนกัน"

จ๊ก!

คำพูดของไอ้ผู้กองทำให้ปากผมกระตุกไม่หยุด หลังจากพอกับแม่ของไอ้สารวัตรเดินทางกลับ ท่านก็ได้ทิ้งภาระอันใหญ่หลวงเอาไว้ในห้องภาระก่อนนั้นไม่ใช่ใครที่ไหน หากแต่เป็นน้องชายไอ้สารวัตรที่ขอลอยต่ออีกสองสามวัน ด้วยเหตุผลที่ว่าอยากทวี่มหา'ลัย จะได้ว่าอยากเรียนที่นี่หรือที่ไหน

ไอ้เน่มันเด็ก ม.6 ครับ กำลังจะเรียนจบแล้วในเทอมหน้า แต่ขอตำแหน่งน้อยเหอะ เด็ก ม.6 เชี่ยไร ตัวสูงชิบหาย เวลาไปยืนเทียบกันนี่ตัวเท่าพี่ชายมันเลย นี่ไม่อยากจะนึกถึงน้องชายอีกคนแม่งจะขนาดไหนวะ

และการที่ได้อยู่กับไอ้ผู้กองหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ ผมก็ได้รู้ว่าไอ้เน่แม่งกวนตีนหน้าตายเหมือนพี่มันไม่มีผิด

"เลิกพูดแล้วรีบเตรียมตัวซะที พี่มีเรียนตอนบ่ายโมงตรงนะโว้ย"

เสื้อผ้าผมก็เอาของไอ้สารวัตรมาใส่ไปพลางๆ ส่วนน้องมันก็ชุดเดิมกับที่ใส่มาเนี่ยแหละ เช็ดสีขากับกางเกงสแล็คส์ที่ยาวไม่คลุมข้อ มองแล้ว

ก็ดูโตเป็นผู้ใหญ่มากกว่าเด็กวัยเดียวกันค่อนข้างมาก

ที่สำคัญเสียก่อนหน้าเหมือนพี่มันด้วยใจ นี่ไม่อยากจะนึกว่าถ้าไปมหา'ลัย จะป่วนขนาดไหน

"เล่นไอจีกับเขาด้วยเหรออ อั้งวะ" นี่ไม่ได้สักพักมันก็ถือวิสาสะไปหยิบมือถือพี่มันขึ้นมาเล่นเล่น ไอ้สารวัตรที่เดินออกมาจากห้องน้ำพอดีเลย คุยตอบโต้อยู่ตรงนั้น

"มึงไม่ลองเล่นบ้างหรือไง ก็สนุกดี"

"ไม่ เสียเวลาทำอย่างอื่น"

"เช่น เล่นเกมจ๊วเหรออ"

"มีสาระออก อยากรับโปรแกรมเมอร์จะได้สร้างเกม"

"ถ้ามึงรู้สึกชอบใครสักคน มึงจะไม่ลังเลเลยที่ลองเปลี่ยนหรือทำอะไรใหม่ๆ เพื่อให้ใกล้กับเขา"

"เช่น แคนรูปแฟนพี่เนี่ยนะ ประสาทวะ คนจริงเขาไม่ทำกันหรือ"

"แล้วคนจริงทำอะไร"

"คนจริงก็จับปล้ำดี ไม่ยอมก็ปมขึ้นเม้งไปเลย"

"น่าสนใจ"

สัด เตี้ยวๆ มองๆทำม้ายยยยย

"นี่ ถ้ามจริง กินไอติมแท่งกันยัง"

"ไอ้ผู้กอง ไอ้บ้า"

ผมแหงใส่หันคว้น เห็นมันส่งยิ้มเยาะๆ มาให้กูก็อยากกระโดดถีบฉิบหาย ไอ้พี่มันร้ายครึบ ดูท่าทางน่าจะเหินกามพอกๆ กับไอ้สารวัตรนั้นแหละ

ตอนสืบเอ็ดโม่งกว่าคนผิวแทนจัดการเวฟอาหารกล่องกินกันสามคน ในห้อง ก่อนจะขับรถออกไปมหา'ลัยตอนเที่ยงนิดๆ โดยมีเด็ก ม.6 ตัวสูง ติดสอยห้อยตามไปด้วย และเนื่องจากมีเรียนตอนบ่ายแค่ชั่วโมงเดียว หลังจากเลิกคลาสผมถึงต้องเป็นคนพาไอ้ตัวจุ่นทัวร์รอบมหา'ลัยเพราะพี่มันมีเรียนจนถึงเย็น

คงไม่ต้องบอกนะครับว่าระหว่างที่เดินกันเล่นๆ ตามตึกต่างๆ อาคาร

ของคนรอบข้างจะเป็นอย่างไร

"ใครอ่าาาาา น่ารัก"

"เฮ้ยหล่อ หล่อมากกกกกกก"

ก็นั่นแหละครับท่านผู้ชม มีมาเป็นระลอกจนกบฏอดหัว แล้วใช้ผู้กอง
มันคนปกติซะทีไหน เวลาเดินก็จะจับมือถือแขนผมตามไปด้วย แถมยังทำตัว
เป็นเจ้าของข้าวเจ้าของเต๋มที่

"อยากกินอะไรมั๊ย" ผมถามเมื่อเธอมาหยุดที่โรงอาหารกลาง

"นมวัวแดง"

สัต เหมือนกันจริงๆ

"ร้านนั้นมี เดินไปซื้อเลย"

"อ่า" แต่มันยังไม่ยอมเดินไปครับ มันมองหน้า

"มองหน้าหาเรื่องหรือ"

"นี่มาคบกับพี่ผมได้ไงอะ ปกติสรวัดรเม่งไม่สนโลกเลยนะ"

"ถามทำไมเนี่ย"

"ไม่กลัวว่าสักวันพี่ผมจะทิ้งหรือ" จู่ๆ คำพูดของผู้กองก็ทำเอาหัวใจผม
กระตุกดูบ ลืมคิดไปเลยว่าถ้าวันหนึ่งความรักมันไม่เหมือนกับวันนี้ผมจะ
เป็นยังไง จะบ่ล่อยผ่านแล้วเริ่มต้นใหม่เหมือนที่ผ่านมามั๊ย หรือจะร้องไห้
พุ่มพ่ายเหมือนกับบางคู่

"ทิ้งก็แค่หาใหม่ มั้ง..."

"จริงดิ"

"เริ่มไม่แน่ใจเหมือนกัน"

"สรวัดรบอกผมว่าถ้าโดนพี่ทิ้ง มันไม่รู้ว่าจะยิ้มได้เหมือนทุกวันนี้มั๊ย"

"...!"

"เมื่อก่อนมันไม่เคยยิ้มเลยนะเว้ย เป็นพี่ชายที่โคตรเย็บ กำแพงสูง
ใครเข้ามาปฎิเสธหมด แต่แล้ววันนึงมันก็ยิ้มไม่หุบกลับมาที่บ้าน พิมพ์
บอกว่าเจอคนที่ทำให้มันอยากยิ้มไปตลอดชีวิตแล้ว ผมเลยอึ้งไปนาน"

"ระ...หรือ"

"มันแต่งเพลงให้เขาด้วยนะ พี่ผมอะไม่เคยฟังเพลงรัก ลองไปถามเพื่อนร่วมรุ่น เขาก็บอกว่ามันชอบฟังเพลงแนวปรัชญาท่าเหวอะไรสักอย่าง พี่รู้มั๊ย... คนที่มันไม่เคยฟังเพลงรักแต่เลือกแต่งเพลงรักให้ใครสักคนหนึ่งอะ มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย" ผู้กองยังคงพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบและสีหน้านิ่งๆ ของมัน

"..."

"มันไหลตเพลงของสคริปต์เอาไว้เต็มเครื่อง ทั้งแม็กบุ๊ก ทั้งมือถือ กลับบ้านไปครึ่งลำสุดแม่เลยแหวอย่างตื่นตื่นว่าลูกชายคนโตมีความรักกับเขาสักที แต่สารวัตรก็ไม่ได้บอกหรือว่าเป็นใคร เราก็คงไปต่างๆ นานาว่าคนคนนั้นจะเป็นแบบไหน"

"จริงๆ พี่ชอบสคริปต์" ผมบอกด้วยรอยยิ้ม

"ก็รู้อยู่ แล้วรู้มั๊ยว่าพี่ผมแต่งเพลงจบ"

"ไม่รู้ มันไม่เคยบอก"

"เหวอ ตอนแรกมันไม่มีชื่อเพลงเว้ย แต่เดี๋ยวนี้นมันบอกว่ามีแล้ว"

"ชื่ออะไร"

"ชื่อไหน"

"..."

"พี่ทำให้คนแสดงอารมณ์ยากอย่างสารวัตรยิ้มแทบไม่หุบได้ เพราะมันอย่าทำลาลยรอยยิ้มของมัน อย่าทำให้คนที่รักพี่ต้องเสียใจ"

"แล้วเราคิดว่าถ้าไม่มีมัน พี่จะยิ้มอย่างมีความสุขได้มั๊ยละ คำตอบก็คือ..."

"..."

"ไม่ได้เหมือนกัน"

"พี่อย่าจับมือผม"

"กูจับตรงไหน มึงเนี่ยจับมือกูอยู่"

"แล้วจะปล่อยมือกันได้มั๊ยละ"

ไอ้ห้าหก! เหมือนพื้มน้อย่างกับก๊อบปี้วาง พุดไม่ฟัง คิดเองเออเอง
จนตอนนี้ก็พาผมมาหาร้านกาแฟเย็นๆ นั่งด้วยความคิดจากมันฝ่ายเดียว

สายตาคนทั้งร้านนี่มองมาที่ไอ้ผู้กองไม่กะพริบ คือไอ้สารวัตรกับน้อง
มันเหมือนกันอย่างกับแกะ เลยทำให้ใครหลายๆ คนเริ่มกระซิบบกระซิบอ้ออ้อ
ไปทั้งร้าน

"อยากกินอะไร พี่เราเลิกห้าโมง กว่ามันจะมาก็คงหิวกันพอดี"

"อเมริกาโนแล้วกันครับ แล้วพี่กินอะไร เดี่ยวผมไปสั่งให้เอง"

"เอาลาเต้เย็นแล้วกัน"

"อืม"

วางสูงลุกขึ้นยืนเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์ สายตาของทุกคนก็จับจ้อง
แบบไม่วางตา ดูจากการแต่งตัว เสื้อผ้าหน้าผม รวมไปถึงร่องเท้า
บอกรู้ได้เลยว่าที่บ้านขายบ้าน มีรถขายรถ ไปยี่ให้ตายกันไปข้างหนึ่ง สักพัก
ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้าไปหามัน พุดคุยอะไรกันสักอย่างก่อนจะขึ้นมาที่ผม
ด้วยรอยยิ้ม

พอเมนูที่สั่งได้เรียบร้อย ไอ้ผู้กองก็ถือแก้วเครื่องดื่มมายังโต๊ะพร้อมกับ
ตอบเสียงนี้

"ผู้หญิงแม่มาขอเบอร์วะพี่"

"ฮะ!" มึงจะเสนอให้แรงเกินไปแล้ว

"ละ...แล้วมึงว่าไง"

"ก็บอกว่ามีแฟนแล้ว"

"ฮะ"

"อืม แฟนนั่งอยู่ตรงนี่"

"ฮะ"

"อืม ยิ้มคบวันหนึ่งดี"

"ฮะ"

"ขอชื่อคำว่าฮะทิ้งนะ"

"กูแฟนพี่มึง"

"ก็อย่าให้สารวัตรรู้ดี" เหมือนถูกเป็นคู่กับน้องแฟนยังงัยชอบกล เฮ้ย มันใช่หรือวะ เฮ้ย แล้วแบบนิสัยนี้ๆ พุดน้อย แท้จริงก็ขี้ข้อยเหมือนไอ้สารวัตรเป๊ะเลย เฮ้ย! นี่มีงสองตัวโคลนนิ่งกันมาปะ

"ขอถ่ายรูปหน่อย"

แอะ!!

ไม่ถามถูกด้วยว่าอนุญาตหรือไม่แล้ว จับมือถือปืนรีบกดถ่ายเลย เอาซะหน้ากุกเขี่ย
ตึง!

ห้านาทีให้หลังแจ้งเตือนจากอินสตาแกรมก็แจ้งเตือน พร้อมกับหน้าตาของผม และไอ้ผู้กองที่เด่นหมาจากกรการเซลฟีแบบงงๆ เมื่อคู่ แต่อะไรก็ไม่ตกใจไปกว่าชื่อไอ้จี้กับแคปชั่นแล้วค้ำบบบบ

Sarawatism แฟน @Tine_chic

"ผู้กอง มีงมีรหัสไอ้สารวัตรได้งเเน่" เริ่มขี้กุกขี้มึงแล้วครับ บอกเลย ตอนนี้งูกอรรมาก!

"พี่ผม ทำไมผมจะไม่รู้"

"เฮ้ย ลบเลย"

"ลบทำไมอะ"

"ใครแฟนมึง"

"โพสดีเล่นๆ ผมไม่มีไอ้จี้ เฟซก็ไม่มี ทวิตเตอร์ก็ไม่เล่น แต่อยากมีตัวตนในไซเทียลอะ"

"มึงไปมีตัวตนที่อื่นไป"

ตึง!!

นั่นไง มันเริ่มแล้ว...

ความคิดเห็นต่างๆ ถูกส่งมาให้พร้อมกับการกดหัวใจกันอย่างล้นหลาม ทั้งเหล่าบรรดาเมียไอ้สารวัตร เพื่อนในกลุ่มสิงห์ขาว หรือจะเป็นเพื่อนสนิท

ผมชื่อโกนนี่ (เป็นคนซิคซิค) สอยผู้หญิงมาเกือบทุกประเภท
ทั้งแฟนเด็กเรียน แฟนน่ารักมุ้งมิ้ง หรือแฟนที่อะ-อะ-ริก็หรือจวบ
กระทั่งซิวตวันซาบซ่าของผมมีวันต้องสะดุด
เมื่อเทพเจ้าเอดมิชชั่นกึ่งดั้งตัวผมไปลงที่มหาลัยแห่งหนึ่งในภาคเหนือ ที่ที่ผมเจอกับ...

“โกนนี่ ศิปกกร ศิติกาสตรีปีหนึ่ง เรารอบนาย!”
เปิดทอมได้ไม่กี่วินาทีก็มีคนมาสารภาพรักซะแล้วเรา
ทำตามอำเภอใจจึ๊มยี้มยี้ ตื่นเต้นหรือเปล่า บอกเลยว่าไม่ ก็คนมัน cool อะนะ
แต่ทำตามอำเภอใจซะพริ้งมัยยี้ ตอบเลยว่า ใช่! เพราะคนบอกรักผมมันเป็นผู้ชาย!!

หัวใจ...

ปฏิบัติภารกิจสุดซึ้งยากเข็ญจากชีวิตคนซิคซิคจึงเริ่มขึ้น
ด้วยแผนการหักคนแจ่มแจ๋วสักคนมาแสดงตัวเป็นแฟนผม
ซึ่งไม่มีใครเหมาะจะสับปีกอ่าสวรรค์ สามีแห่งขลุ่ยของคนกึ่งมออีกแล้ว
ทว่าเรื่องก็ไปช่ายอย่างทีคิด เมื่อไอ้คลลลลลมันดันทอนตัน เล่นตัวไม่ให้ความร่วมมืออย่างนั้น
หึ แต่ผมไม่ยอมแพ้หรอก! ต่อเท่านั้นที่ครองโลก จะตามติดซิวตวันให้เหมือนแหวกลมเลย คอยดู!

แต่อย่า... ตีตัวไปตีตัวมา ทำไมหรือใจคนซิคซิคจะสั้นๆ หรือนี่หว่าดูคนที่อยู่กับไอ้มนุษย์หน้าหนึ่งคนนี่อะ...

18+ แนะนำสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2068-5

9 786160 620685

ราคาชุดฯ 759 บาท